

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2015/0151 van 17 maart 2015
in de zaak 2010/0127/A/3/0112

In zake: ■■■■■, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Yves LOIX
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Mechelsesteenweg 27
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **ANTWERPEN**

verwerende partij

*Tussenkomen
partijen :*

beiden met zetel te ■■■■■
en waar woonplaats wordt gekozen

vertegenwoordigd door:
■■■■■

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 30 december 2009, strekt tot de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 5 november 2009.

De deputatie heeft het administratief beroep van de tussenkomen partijen tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de verzoekende partij van 4 augustus 2009 ingewilligd.

De deputatie heeft aan de tussenkomen partijen de stedenbouwkundige vergunning verleend voor het bouwen van twee wooneenheden met garage.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te ■■■■■ en met als kadastrale omschrijving ■■■■■.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De voorzitter van de Raad heeft met een beschikking van 11 februari 2010 de behandeling van de vordering die initieel werd toegewezen aan de tweede kamer, toegewezen aan de derde kamer.

2.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De schriftelijke uiteenzetting van tussenkomenende partijen zit vervat in hun verzoek tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 12 mei 2010, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pieter-Jan DEFOORT die loco advocaat Yves LOIX verschijnt voor de verzoekende partij en [REDACTED], architect, die verschijnt voor de tussenkomenende partijen, zijn gehoord.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.24 VCRO verhindert de afwezigheid van partijen de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, echter niet.

3.

De Raad heeft met een arrest van 2 juni 2010 met nummer A/2010/0019 de heropening van de debatten bevolen om de verzoekende partij de mogelijkheid te geven middels een aanvullende nota een antwoord te verschaffen op de vraag op welk onderdeel van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 1° tot en met 6° VCRO zij haar vordering baseert. De verwerende partij en de tussenkomenende partijen werd de mogelijkheid geboden hierop te reageren met een aanvullende nota.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een aanvullende nota ingediend.

4.

De partijen zijn uitgenodigd voor de openbare zitting van 29 september 2010, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Advocaat Yves LOIX die verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

De verwerende partij en de tussenkomenende partijen, hoewel behoorlijk opgeroepen, zijn niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.24 VCRO verhindert de afwezigheid van partijen de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, echter niet.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. REGELMATIGHEID VAN DE RECHTSPLEGING

Standpunt van de partijen

1.

De verwerende partij werpt in haar antwoordnota op dat de door de raadsman van de verzoekende partij later bijgebrachte inventaris uit de debatten moet worden geweerd. Zij verwijst hiervoor naar artikel 4.8.16, §4 VCRO en de rechtspraak van de Raad.

2.

De verzoekende partij reageert in haar wederantwoordnota niet op deze exceptie.

Beoordeling door de Raad

Artikel 4.8.16, §4, tweede lid VCRO vereist enkel dat de overtuigingsstukken door de verzoekende partij worden gebundeld en op een inventaris worden ingeschreven. De Raad stelt vast dat bij het verzoekschrift van de verzoekende partij een stukkenbundel werd gevoegd, doch weliswaar zonder toevoeging van een inventaris. Deze werd pas later bijgebracht. Dit neemt niet weg dat het verzoekschrift thans voldoet aan de vormvereiste uit artikel 4.8.16, §4, tweede lid VCRO.

De Raad stelt bovendien vast dat de inventaris geen andere stukken bevat dan aanwezig in de stukkenbundel van de verzoekende partij, zoals ingediend bij het instellen van de vordering. Daarnaast had de verwerende partij gedurende een termijn van dertig dagen, ingaand de dag na de betekening van het verzoekschrift door de griffie van de Raad conform artikel 4.8.17, §1, tweede lid VCRO, de tijd om de stukken op de griffie van de Raad te komen inkijken.

Aangezien de rechten van verdediging van de verwerende partij niet geschonden zijn, dient de inventaris van de stukken dan ook niet uit de debatten te worden geweerd.

IV. TUSSENKOMST

1.

███ verzoeken met een aangetekende brief van 5 februari 2010 om in het geding te mogen tussenkomen. De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 17 maart 2010 aan de tussenkomende partijen (voorlopig) toelating verleend om in de debatten betreffende de voorliggende vordering tussen te komen.

De tussenkomende partijen werden met dezelfde beschikking evenwel verzocht om elk een afschrift van hun actueel geldende statuten en van de akte van aanstelling van hun organen, alsmede het bewijs dat het daartoe bevoegde orgaan beslist heeft om in rechte te treden, aan de Raad over te maken.

2.

De Raad stelt vast dat zowel de eerste tussenkomende partij als de tweede tussenkomende partij niet alle gevraagde stukken hebben bijgebracht. Zij beperken zich tot een afschrift van hun gecoördineerde statuten en een uittreksel van de benoeming van de ███ als zaakvoerder.

Hoewel zij daartoe nochtans uitdrukkelijk werden verzocht, hebben de tussenkomende partijen nagelaten om de Raad (een afschrift van) hun respectievelijke beslissing om in rechte treden, de Raad kan aldus niet onderzoeken of het daartoe bevoegde orgaan van de tussenkomende partijen op regelmatige wijze heeft beslist om in het voorliggende geding tussen te komen zodat de Raad noodzakelijk tot onontvankelijkheid van beide verzoeken tot tussenkomst dient te besluiten.

V. FEITEN

Op 9 oktober 2007 en op 20 maart 2008 weigeren respectievelijk het college van burgemeester en schepenen van de verzoekende partij (eerste administratieve aanleg) en de verwerende partij (in graad van administratief beroep) de aanvraag voor het oprichten van een meergezinswoning met vier woonentiteiten en ondergrondse parkeerruimte.

Op 14 mei 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dienen de tussenkomende partijen bij het college van burgemeester en schepenen van de verzoekende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het bouwen van twee woongelegenheden met garage”*. De aanvraag beoogt het oprichten van twee woongelegenheden met twee garages en een onderdoorrit rechts.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979 vastgestelde gewestplan ‘Antwerpen’, gelegen in woongebied. Het perceel is niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 20 mei 2009 tot en met 19 juni 2009, worden vijf bezwaarschriften ingediend.

De brandweer van de verzoekende partij brengt op 9 juli 2009 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de verzoekende partij weigert op 4 augustus 2009 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partijen.

Tegen deze beslissing tekenen de tussenkomende partijen op 31 augustus 2009 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van onbekende datum adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij om het beroep in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Er werd geen hoorzitting georganiseerd. De verwerende partij beslist op 5 november 2009 om het beroep in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Dit is de bestreden beslissing.

■■■■ heeft met een aangetekende brief van 18 december 2009 een vordering tot de vernietiging van de bestreden beslissing ingesteld. Dit beroep is bij de Raad geregistreerd onder het rolnummer 2009/0116/A/3/0107. De Raad heeft met een arrest van 17 augustus 2011 met nummer A/2011/0119 deze vordering onontvankelijk verklaard.

VI. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging – BELANG EN HOEDANIGHEID VAN DE VERZOEKENDE PARTIJ

Vooraf

De Raad heeft met een arrest van 2 juni 2010 met nummer A/2010/0019 de heropening van de debatten bevolen om de verzoekende partij de mogelijkheid te geven om via een aanvullende nota een antwoord te verschaffen op de vraag op welk onderdeel van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 1° tot en met 6° VCRO zij haar vordering baseert.

De verwerende partij en de tussenkomenende partijen werd de mogelijkheid geboden hierop te reageren met een aanvullende nota. De verzoekende partij en de verwerende partij hebben elk een aanvullende nota ingediend.

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij beantwoordt in haar aanvullende nota vermelde vraag als volgt:

“ ...

Het verzoekschrift tot vernietiging werd ingediend door het college van burgemeester en schepenen ‘in persoon’.

Daartoe werd op 15 december 2009 beslist door het college van burgemeester en schepenen.

Bij aangetekend schrijven dd. 30 december 2009 diende het college van burgemeester en schepenen zelf een beroep in strekkende tot vernietiging van het betrokken besluit van de Deputatie van Antwerpen.

In voormeld schrijven van 21 december 2009 motiveert het college waarom beroep aangetekend wordt.

Zowel het verzoekschrift als het besluit tot in rechte treding vermelden zeer duidelijk dat het college de beroepsprocedure wenst te voeren. Het schrijven dat door de raadsman van verzoekende partij werd verzonden op 22 januari 2010 bevestigt dit.

Er kan geen discussie bestaan over de ontvankelijkheid van de vordering. Artikel 4.8.16, §1 2° VCRO bepaalt immers uitdrukkelijk dat de bij het dossier betrokken vergunningverlenende bestuursorganen als belanghebbende beroep kunnen aantekenen bij de Raad.

De op 31 maart 2010 verzonden nota van wederantwoordt vermeldt inderdaad als verzoekende partij ‘de gemeente [REDACTED], vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen’. Deze vermelding berust op een materiële vergissing. De stukken uit het dossier geven zeer duidelijk aan wie in rechte is getreden.

Het verzoekschrift is ontvankelijk. Het belang van verzoekende partij is duidelijk. De verwijzing naar de gemeente in de nota van wederantwoord berust op een vergissing. Deze vergissing is evenwel niet van aard geweest de procesgang te bemoeilijken. Dit blijkt afdoende uit het feit dat verwerende partij geen opmerkingen formuleerde bij dit punt van de nota.

Verzoekende partij wenst volledigheidshalve te verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State over gelijkaardige zaken. De Raad oordeelde dat een gebrek in de vermelding van de benaming van één van de partijen louter te wijten is aan een materiële vergissing indien blijkt dat de stukken allen ingediend werden door dezelfde raadsman en dat de stukken uitgaan van de eigenlijk in de procedure betrokken partij. In die hypothese geeft deze materiële vergissing geen aanleiding tot een onontvankelijkheid.

...

De verzoekende partij bevestigt op de zitting van 29 mei 2010 dat het om een materiële vergissing gaat en dat de verzoekende partij over het vereiste belang beschikt conform artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 2° VCRO.

2.

De verwerende partij antwoordt in haar aanvullende nota als volgt:

"...

1.

*Het staat onomstotelijk vast dat het verzoekschrift werd ingediend door **"de gemeente [REDACTED]"**. Dit blijkt uit :*

1) het ingediende verzoekschrift van eisende partij :

***"De gemeente [REDACTED]" wenst in beroep te gaan tegen"** (stuk 4)*

2) de nota van wederantwoord van eisende partij :

***"De gemeente [REDACTED]"** vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen"*

Bijgevolg kan geen toepassing gemaakt worden van art. 4.8.16 § 1 eerste lid, 2° VCRO waarin bepaald wordt dat : (...)

"De gemeente" is in casu geen vergunningverlenend bestuursorgaan.

Aangenomen wordt dat met deze bepaling uit de VCRO enkel het college van burgemeester en schepenen wordt bedoeld .

Opmerking :

Eisende partij tracht te stellen dat de vordering wel degelijk is ingesteld door "het college van burgemeester en schepenen" en houdt voor dat het slechts zou gaan om een materiële vergissing.

Onder materiële vergissing wordt een schrijf- of rekenfout of een andere grove feitelijke vergissing verstaan, onafhankelijk van enige juridische beoordeling.

In casu gaat het duidelijk NIET om een materiële vergissing.

De "schrijffout" heeft wel degelijk een andere juridische beoordeling tot gevolg.

Het schepencollege en de gemeente zijn 2 totaal verschillende instanties en hebben totaal verschillende bevoegdheden.

Meer concreet blijkt dit ook uit art. 4.8.16 § 1 eerste lid, 2° VCRO waarin enkel voor het schepencollege voorzien wordt in een mogelijkheid tot het indienen van een verzoekschrift bij uw Raad als vergunningverlenend bestuursorgaan.

De partij die de vordering instelt is cruciaal voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Er kan dan ook zomaar niet gesteld worden dat het hier een materiële vergissing betreft.

Het gegeven dat op 15 december 2009 een beslissing werd genomen door het schepencollege, noch het besluit tot in rechte treading, doen afbreuk aan de hoger geciteerde officieel ingediende procedurestukken. Overigens moeten deze beslissingen uit de debatten worden geweerd gezien deze niet samen met het verzoekschrift werden neergelegd.

Bovendien zou het dan gaan om een dubbele materiële vergissing wat uiteraard niet ernstig is.

In dat kader is ook de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State niet toepasselijk daar het NIET gaat om "het niet vermelden" van een partij.

De partij die de vordering instelt wordt wel degelijk, tot twee keer toe, vermeld en dat is met name "de gemeente [REDACTED]".

2.

Nu vaststaat dat de vordering werd ingesteld door de gemeente, moet toepassing gemaakt worden van art. 4.8.16 § 1, 3° VCRO waarin gesteld wordt dat een vordering kan worden ingediend door: (...)

In casu blijkt overduidelijk dat in het verzoekschrift GEEN rechtstreekse of onrechtstreeks hinder of nadelen werden aangetoond.

*Derhalve is uw Raad gehouden - ambtshalve - omwille van het gebrek aan hoedanigheid van eisende partij de vordering onontvankelijk te verklaren.
..."*

Beoordeling door de Raad

1.

Het Gemeentedecreet maakt een duidelijk onderscheid tussen enerzijds de bevoegdheden verleend aan het college van burgemeester en schepenen zelf (artikel 57, §3, 7° Gemeentedecreet), met name zijn zelfstandig vorderingsrecht, en anderzijds de algemene bevoegdheid waarbij het college van burgemeester en schepenen optreedt als vertegenwoordiger van de gemeente (artikel 57, §3, 9° *juncto* artikel 193 Gemeentedecreet).

Dit onderscheid spoort met de verschillende belanghebbenden die conform artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO bij de Raad een beroep kunnen instellen, in het bijzonder het college van burgemeester en schepenen als een bij het dossier betrokken vergunningverlenend bestuursorgaan (artikel 4.8.16, §1, eerste lid 2° VCRO) en de gemeente als een derde

belanghebbende die als lokale overheid andere belangen kan verdedigen, voor zover zij hinder of nadelen kan aantonen (artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO).

2.

Naar aanleiding van de door de Raad met het vermeld arrest opgeworpen ambtshalve vraag betreffende de hoedanigheid en belang van de verzoekende partij, heeft zij met een aanvullende nota verduidelijkt op te treden in de hoedanigheid van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten als een bij het dossier betrokken vergunningverlenend bestuursorgaan zoals bedoeld in artikel 4.8.16, §1, eerste lid 2° VCRO.

In dit verband geeft de verzoekende partij aan dat de vermelding “de gemeente Schoten” in haar wederantwoordnota moet worden aangemerkt als een materiële vergissing. Zij wijst hiervoor naar de stukken van het dossier en naar de rechtspraak van de Raad van State.

3.

Reeds in het arrest van 2 juni 2010 werd met verwijzing naar de beslissing om in rechte te treden van 15 december 2009 en het inleidend verzoekschrift van 30 december 2009 aangegeven dat omtrent de precieze hoedanigheid van de verzoekende partij “onduidelijkheid, minstens tegenstrijdigheid bestaat”.

Aangezien deze twee stukken, die principieel als uitgangspunt fungeren, enigszins verwarring scheppen door te spreken over beide - weliswaar te onderscheiden - entiteiten, met name “de gemeente” en “het college”, volgt de Raad de verzoekende partij dan ook niet in zoverre zij in haar aanvullende nota stelt dat ‘...*zowel het verzoekschrift als het besluit tot in rechte treding vermelden zeer duidelijk dat het college de beroepsprocedure wenst te voeren...*’.

Met de brief van 22 januari 2010 geeft de raadsman van de verzoekende partij bovendien slechts zijn tussenkomst als haar “vertegenwoordiger” te kennen. Dit betreft geen door de VCRO procedureel voorgeschreven stuk. Tenslotte stelt de Raad vast dat het arrest van de Raad van State waar de verzoekende partij naar verwijst in de voorliggende discussie niet dienend is. Dit betrof immers de ontvankelijkheid van een memorie van antwoord ingediend door een verwerende partij en niet de ontvankelijkheid van de vordering zelf.

4.

Uit voorgaande vaststellingen volgt dat de wederantwoordnota van 31 maart 2010, waar de aanhef uitdrukkelijk ‘...*de gemeente [REDACTED], vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen...*’ luidt, als uitgangspunt dient te worden genomen voor de vaststelling in welke hoedanigheid de verzoekende partij de vordering heeft ingesteld. De Raad kan dit dan ook niet als een materiële vergissing aanzien.

De Raad kan bijgevolg geen rekening houden met deze latere bijsturing zoals in de aanvullende nota waar de verzoekende partij zich opeens aandient als ‘...*het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten...*’ terwijl zij zich in haar inleidend verzoekschrift en haar wederantwoordnota uitdrukkelijk presenteert als ‘...*de gemeente [REDACTED], vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen...*’. Het argument als zou een en ander berusten op een materiële vergissing kan in redelijkheid dan ook niet ernstig genomen worden.

De vordering tot vernietiging kan aldus niet worden geacht ingesteld te zijn door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED] op basis van de hoedanigheid als een bij het dossier betrokken vergunningverlenend bestuursorgaan overeenkomstig artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 2° VCRO.

5.

Voorgaande overwegingen verhinderen echter niet, zoals eerder reeds aangegeven, dat de verzoekende partij, als (publiekrechtelijke) rechtspersoon, zich naar het oordeel van de Raad met goed gevolg zou kunnen beroepen op artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO om de wettigheid van een vergunningsbeslissing aan te vechten zo blijkt dat zij rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge een vergunningsbeslissing.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nalaat een voldoende concrete omschrijving te geven van de aard en de omvang van de hinder en nadelen die zij desgevallend meent te lijden. Bij gebrek aan een voldoende concreet omschreven nadeel kan de Raad het belang van de verzoekende partij bij de voorliggende procedure, en dus al evenmin het al dan niet geoorloofd en wettig karakter ervan, niet onderzoeken.

De Raad dient dan ook noodzakelijk de onontvankelijkheid van het beroep vast te stellen.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De verzoeken tot tussenkomst van de [REDACTED] zijn onontvankelijk.
2. Het beroep wordt onontvankelijk verklaard.
3. De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 17 maart 2015, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,

met bijstand van

Lieselotte JOPPEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Lieselotte JOPPEN

Filip VAN ACKER